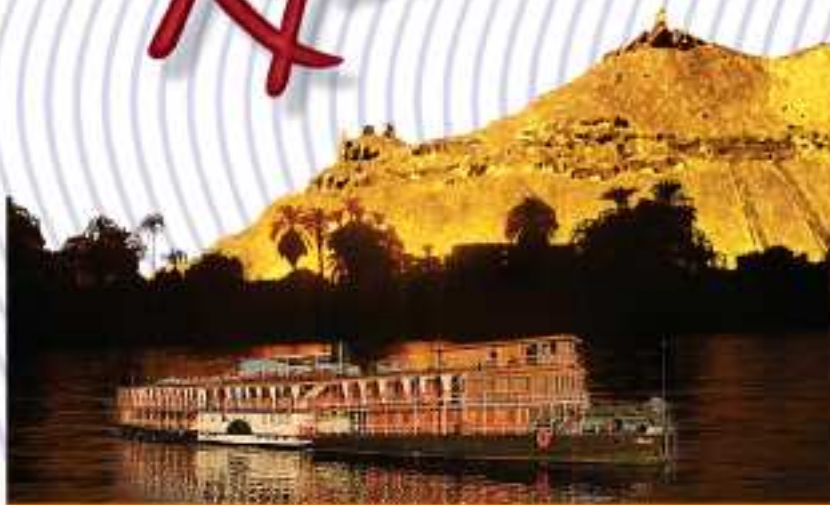

Агата Кристи

СМЪРТ
КРАЎ НИЛ

AGATHA CHRISTIE® POIROT® DEATH ON THE NILE

Copyright © 2010 Agatha Christie Limited (a Chorion company). All rights reserved.

“Death on the Nile” Copyright © 1937 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Смърт край Нил © 1983, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved

Худ. оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димо`

Издаелство ЕРА, София, 2010

ISBN: 978-954-389-114-6

АГАТА КРИСТИ

СМЪРТ КРАЙ НИЛ

ОСМА ГЛАВА

...

В този момент стюардът дойде при тях и ги поведе към една маса. Госпожа Алертън го последва с озадачен вид. Тим обикновено беше толкова добър и любезен. Този изблик не му подходеше. Той не споделяше обичайните за англичаните недоверие и враждебност към чужденците. Беше космополит. „Е, да – въздъхна тя. – Мъжете са толкова неразбираеми. Дори и най-близките и скъпи същества имат такива странни чувства и реакции.”

Докато сядаха, Еркюл Поаро влезе бързо и безшумно в трапезарията. Спря се с ръка на облегалката на третия стол и попита:

– Наистина ли мога, мадам, да се възползувам от учтивата ви покана?

– Разбира се. Седнете, мосю Поаро.

– Много сте любезна.

Тя почувства със смущение, че докато сяда, Поаро поглежда бързо Тим, а той не успява да прикрие недоволната си гримаса.

Госпожа Алертън си постави за задача да създаде приятно настроение. Докато ядяха супата си, тя издърпа списъка на пътниците, който беше под чинията ѝ.

– Да се опитаме да идентифицираме всички присъстващи. Това винаги е забавно – каза весело и зачете: – Госпожа – и господин Алертън. Дотук съвсем лесно! Госпожица Дьо Белфор. Както виждам, сложили са я на една маса с Отърбърнови. Питам се какво могат да си кажат с Розали? Кой е следващият? Доктор Беснер. Доктор Беснер? Кой може да познае доктор Беснер? – Хвърли поглед към една маса с четирима мъже. – Трябва да е дебелият с мустаците и обръснатата глава. Сигурно е германец. Изглежда, че супата много му харесва.

Чуха мляскане и сърбане.

– Госпожица Бауърс – продължи госпожа Алертън. – Можем ли да отгатнем коя е госпожица Бауърс? Там има три или четири жени, не, засега ще ги оставим. Господин и госпожа Дойл. Да, наистина знаменитостите на тази екскурзия. Тя действително е много красива и е облечена в прекрасна рокля.

Тим се обърна да я види. Линет, съпругът ѝ и Андрю Пенингтън бяха на една маса в ъгъла. Линет беше с бяла рокля, украсена с перли.

– Най-обикновен тоалет – каза той. – Малко плат с връв по средата.

– Да, скъпи – обади се майка му. – Чудесно мъжко описание на модел за осемдесет гвинеи.

– Не мога да разбера защо жените дават толкова много пари за дрехи. Струва ми се абсурдно.

Госпожа Алертън продължи да изучава пасажерите.

– Господин Фенторп трябва да е един от четиримата на онази маса. Напрегнатият млад мъж, който винаги мълчи. Приятно, внимателно и интелигентно лице.

– Да, интелигентен е – съгласи се Поаро. – Той не говори, само слуша и наблюдава. Добре използва очите си. Не е от тези, които биха пътували в тази част на света за удоволствие. Чудя се какво прави тук.

– Господин Фергюсън – прочете тя. – Чувствам, че това е нашият антикапиталистически настроен приятел. Госпожа Отърбърн, госпожица Отърбърн. Знаем всичко за тях. Господин Пенингтън? Наричан още чичо Андрю. Той е симпатичен мъж и мисля...

– Хайде, мамо – каза Тим.

– Мисля, че е много симпатичен, но някак суховат. Безмилостна челюст. Сигурно такива са мъжете, за които пишат във вестниците, че действат на Уолстрийт, всъщност не е ли в Уолстрийт? Уверена съм, че е изключително богат. Следващият – мосю

Еркул Поаро, чийто талант се прахосва напразно. Не можеш ли да измислиш престъпление за мосю Поаро, Тим?

Но тази добронамерена шега като че ли раздразни сина й отново. Той се намръщи и тя продължи бързо.

– Господин Рикети. Нашият приятел, италианският археолог. След това госпожица Робсън и най-накрая госпожица Ван Шойлер. Нея лесно ще познаем. Онази много грозна стара американка, която очевидно се чувства кралицата на борда. Без съмнение ще бъде недостъпна и няма да проговори на никого, ако той не отговаря на определени изисквания. Чудесна е, нали? Прилича на древно изкопаемо. Двете жени с нея трябва да са госпожица Бауърс и госпожица Робсън – слабата с пенснето може би й е секретарка, а онази трогателна млада жена, която явно се чувства добре, въпреки че я третират като черна робиня, е бедната роднина. Робсън е секретарката, а Бауърс е бедната роднина.

– Грешеш, мамо – подигравателно каза Тим. Той внезапно си бе възвърнал доброто настроение.

– Откъде знаеш?

– Преди вечеря бях във фойето и старата тиква каза на компаньонката си: „Къде е госпожица Бауърс? Веднага я доведи, Корнелия.” И Корнелия заприпка като послушно кученце.

– Трябва да се запозная с госпожица Ван Шойлер – каза сериозно майка му.

Тим отново се усмихна.

– Ще се държи много студено с теб, мамо.

– Съвсем не. Ще подготвя почвата, като седна близо до нея и говоря възпитано и тихо (но проникновено) за всички титулувани приятели и роднини, за които си спомням. Небрежното споменаване на втория й братовчед, херцог Глазгоу, вероятно ще свърши работа.

– Колко си безсъвестна, мамо!

Събитията след вечеря дадоха интересен материал за изследователя на човешката душа. Младият социалист (господин Фергюсън, както предполагаша) се уедини в салона за пушене, пренебрегвайки с презрение пътниците, които се бяха събрали в панорамния салон на горната палуба.

Ван Шойлер навреме си осигури най-хубавото и уютно място, като се отправи решително към една маса, където седеше госпожа Отърбърн, и каза:

– Извинете, но съм сигурна, че си оставих тук плетката.

Вцепенен и хипнотизиран, тюрбанът сви знамена и госпожица Ван Шойлер се разположи заедно със свитата си.

Госпожа Отърбърн седна наблизко и се осмели да направи няколко забележки, които бяха посрещнати с такава ледена любезност, че скоро се отказа. Така старицата остана в царствено усамотение. Семействата Доил и Алертън бяха заедно, доктор Беснер избра мълчаливия Фенторп за събеседник, а Жаклин Дьо Белфор седна сама с книга в ръка.

Розали Отърбърн беше неспокойна. Госпожа Алертън я заговори един-два пъти, като се опита да я привлече в тяхната компания, но момичето отговаряше неприветливо.

Еркул Поаро прекара вечерта, като изслуша разказа на госпожа Отърбърн за мисията й като писателка. Когато се прибираще в каютата си тази вечер, гой се натъкна на Жаклин Дьо Белфор. Тя се беше облегла на парапета и когато обърна глава, той беше поразен от мъчителната скръб, изписана на лицето й. Сега нямаше нито безгрижие, нито злобно предизвикателство, нито буйно, мрачно тържество.

– Добър вечер, мадомоазел.

– Добър вечер, мосю Поаро. – Тя се поколеба и каза: – Учудихте ли се, когато ме видяхте тук?

– Не бях толкова учуден, колкото ми стана мъчно... много мъчно – отговори тъжно той.

– Станало ви е мъчно... за мен?

– Точно така. Опасен път избрахте, мадамозел... Както на този кораб тръгнахме на пътешествие, така и вие тръгнахте на собственото си пътешествие... по бързеи между стръмни скали, устремена към кой знае какви гибелни течения...

АГАТА КРИСТИ
СМЪРТ КРАЙ НИЛ

Огнян Дъскарев
преводач

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД